

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **L. K.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Ostrov nad Ohří**, se sídlem Vykmanov 22, Ostrov nad Ohří, v řízení o kasační stížnosti Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 11. 2018, č. j. 57 A 95/2018 – 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který měl spočívat v tom, že mu žalovaná Vězeňská služba České republiky, Věznice Ostrov nad Ohří, za poslední dva měsíce před podáním žaloby nevyplatila dle usnesení Okresního soudu v Pardubicích ze dne 3. 3. 2017, č. j. 45 E 9/2017 – 18, na jeho pohledávku ve výši 112 000 Kč (s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % p. a. z částky 112 000 Kč od 13. 9. 2010 do zaplacení) žádnou částku z peněžních prostředků povinného J. T. a zkrátila tak žalobce v jeho právu na vyplacení pohledávky nezákonným zásahem, jelikož provádí úschovu a správu peněžních prostředků na účtu povinného. Povinný J. T. jakožto odsouzený vykonává ode dne 15. 5. 2018 trest odnětí svobody ve Věznici Ostrov nad Ohří, kam byl přemístěn z Věznice Valdice.

[2] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 7. 11. 2018, č. j. 57 A 95/2018 – 51, určil, že zásah žalované Vězeňské služby České republiky, Věznice Ostrov nad Ohří, spočívající v neprovádění srážek z účtu povinného zřízeného a vedeného Vězeňskou službou České republiky, Věznici Ostrov nad Ohří, na uspokojení pohledávky žalobce v rozsahu jdoucím do poloviny finančních prostředků přijatých na účet povinného, která není určena na uspokojení pohledávek uvedených v § 25 odst. 4 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu

odnětí svobody, je nezákonný, a zakázal žalované v tomto nezákonném zásahu pokračovat.

[3] Dne 4. 12. 2018 obdržel Nejvyšší správní soud blanketní kasační stížnost Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky (dále jen „stěžovatel“) proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Plzni spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 s. ř. s.

[4] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodňoval tím, že pokud by kasační stížnosti nebyl odkladný účinek přiznán, byl by povinen se řídit napadeným rozsudkem, přičemž dopad tohoto nezákonného rozsudku má vliv na všechny věznice v České republice a rovněž na práva odsouzených garantovaných Listinou základních práv a svobod.

[5] Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku vyjádřil tak, že s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí, jelikož dle napadeného rozhodnutí krajského soudu je žalovanou Vězeňská služba České republiky, Věznice Ostrov nad Ohří. Žalovaná Vězeňská služba České republiky, Věznice Ostrov nad Ohří, kasační stížnost však nepodala. Předmětná kasační stížnost byla podána státem (Českou republikou), který se zde označuje jako žalovaný, avšak účastníkem řízení není a není ani osobou zúčastněnou na řízení. Žalobce má za to, že se jedná o osobu, která k podání kasační stížnosti není oprávněna a jedná se pouze o obstrukční jednání. Oprávněnou k podání kasační stížnosti byla pouze Vězeňská služba České republiky, Věznice Ostrov nad Ohří. Žalobce dále ve vyjádření k samotné kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek krajského soudu vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 As 317/2017 – 38, dostupného na www.nssoud.cz, podle něhož jednotlivé věznice nepostupují, a navrhl kasační stížnost odmítnout jako podanou osobou zjevně neoprávněnou.

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení o kasační stížnosti.

[7] Podle § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), může kasační stížnost proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu podat účastník řízení před krajským soudem, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na tomto řízení. Kasační stížnost byla v posuzovaném případě podána Generálním ředitelstvím Vězeňské služby České republiky, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4 (navíc v kasační stížnosti je stěžovatel nesprávně označen jako Česká republika – Vězeňská služba ČR). Účastníkem původního řízení před krajským soudem, tedy žalovanou, byla však Vězeňská služba České republiky, Věznice Ostrov nad Ohří, se sídlem Vykmanov 22, Ostrov nad Ohří. Předmětnou kasační stížnost tedy podal jiný subjekt než ten, který byl dle žaloby i napadeného rozsudku krajského soudu účastníkem řízení o žalobě a jemuž krajský soud napadeným rozsudkem uložil konkrétní povinnosti. Přitom je zřejmé, že stěžovatel není ani osobou zúčastněnou na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s. Kasační stížnost byla tedy podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

[8] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. jakožto podanou osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

pokračování

[9] S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud nečinil další procesní úkony, tedy nevyzýval stěžovatele k doplnění kasační stížnosti, neboť na závěru o nedostatku jeho procesní legitimace k podání kasační stížnosti by případné doplnění kasační stížnosti nemohlo nic změnit a jednalo by se jen o formální prodlužování řízení.

[10] Vzhledem k odmítnutí kasační stížnosti bez zbytečného prodlení Nejvyšší správní soud také nerozhodoval ani o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[11] Vzhledem k tomu, že byla kasační stížnost odmítnuta, nemá žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti právo na náhradu jeho nákladů (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 3. ledna 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu